

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. vinotoka 1905.

Leto VI.

Legenda o Dobroti.

In solnce žgalo je z neba na zemljo,
da so sahnele po vrtéh kali,
vročina silna potok je izpila,
in zrak je bil dušeč kot da gori . . .

Prišla je med ljudi in je delila
darove prebogate vsepovsod.
Solze so posušile se sirotam,
in rože jim je sipala na pot.

Od praga je hodila pa do praga,
dajala kruha, kjer je vladal glad,
kjer bilo je srce tolažbe žejno,
tam vanj cvetove je sadila nad.

In klicali ljudje so nenasitni:
„O, daj nam več, še več, še mnogo več!“
Izmed ljudi izgnala vse trpljenje
kot greh iz raja angelov je meč.

Pa so ljudje naposled jo pregnali
iz svojih sitih in napiatih vrst,
in ona je bežala in preteče
zavzdignila je v maščevanje prst.

Oblaki zlati pa so se spustili
na zemljo in Dobroto so s seboj
ponesli tja v prostore večne sreče,
da tam v plačilo delež prejme svoj.

A solnce žgalo je z neba na zemljo,
da so sahnele po vrtéh kali,
vročina silna potok je izpila,
in zrak je bil dušeč kot da gori . . .

Dobrota pa klečala je pred Bogom:
„Odpusti jim, odpusti jim, Gospod!
Stvar tvoja najubožnejša je človek,
ki v službi je nestalnosti in zmot.“

In solze so v očeh ji zaigrale,
in Bog je čul nje srčni, topli glas —
in njene solze padle so na zemljo,
in spet sta jo objela moč in kras.

E. Gangl.

